

joomise päitses, tuim häbi wasta? Kas see oli õige? — — Kas oli tema ford, üks ainus ford heaga katsunud oma wenda pahast hukatuse-teest peasta, teda õige tee peale aidata? Kas oli tema seda katsunud? — Raini täht!! — Kas ei saanud tema seda mitte oma otsaefise peal? Kas ei saaks needus tema peale langema, et tema oma wenda mitte ei ole hoidnud? — Need füsimised ja mõtted olsivad hirmfad ja öö ei tahtnud otse jonda. — „Aga eks ole tösi, isa,” oli pois küsimud, — „nenda kui Raini ja Abeli wahel, ei või asi nüüd mitte enam olla?” — Emil sai järsku suum palavals häbi pärast.

Kui tema poiss oma armastusest täidetud, pehme südamega teks, et tema isal üks wend on, kes kui terjaja ümber hulgab? Mis saaks Karl omast isast pidama? Kas ei võõrataks lapse süda ennast temast ära, kas ei saaks lapse armastus johtuma ja surema? Jumal heidku armu, kui poiss ühes pääwal föiki teada saaks! Ìme on muidugi, et tema seda veel kuulnud ei ole. — See tulsi küll ka ainult sellest, et rahwas juba terjajat Weidneri enam tähelegi ei pannud. Ka tulsi Emiliile nüüd järsku meele, et tema ise Ernsti mõnel aadal enam näinud ei olnud. — Ehk oli tema haige, — ehk oli tema lusagil maas, hukka läinud, ilma abita. „Kus on sinu wend?” kostis Emil Weidneri

neri förmades ja hirm ja soledus vaputasiwad teda.

Wiimaks oli ometigi öö möödas ja igapäiwine pääwoläik algas. Aga Emil Weidner ei leidnud rahu, wiimase öö mõtied ja hirnutused eususti wad veel tema peal. Bahal meeles ja sõna-lausumata täis tema ümber. — „Mees, mis on Sinule juhtunud?” küsis naene, aga tema ei saanud vastust.

Kui Karl fooli läks, siis waatas isa teda hirmuga tappa: kui temale täna keegi seda ütles!

Tema wälwas poisi peale, kui see foolist tagasi tuli. — Mis oli poisile juhtunud? — Muidu tuli tema ista rõõmsa targamisega, täna tuli tema wenitates ja — poiss oli nutnud.

„Karl,” ütles isa ja viis poissi tuppaga — „mis on sündinud? On Sinule midagi häda tehtud?”

„Oh isa,” ütles Karl nutu-heasega, „kui meie foolist tulime, oli ühel uulischa-nurgal üks waene, wäga waene mees ja tema libises maha ja sepp kuffus tema käest, ja mina võtsin seda üles. Ja siis naersi wad teised ja ütlesi wad, see waene mees olla Sinu wend ja olla täis joobnud. Oh isa, see ei ole ometigi tösi! Sinul ei ole ometigi wenda, kes terjama piab?” Ja küsides waatasi wad lapse silmad isa peale.

„Oh, kuida töüs leew palawas Emili süda-